

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgement in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgement shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.

=====

સોવિન્ટોર્ગ (ઇન્ડિયા) લિમિટેડ.

– વિરુદ્ધ –

સેન્ટ એ. ટી. ઇ. બેંક ઓફ ઇન્ડિયા, નવી દિલ્હી

૧૧ ઓગસ્ટ, ૧૯૯૯

[ન્યાયાધીશો-એસ. સાગર અહમદ અને આર. પી. સેઠી]

ગ્રાહક સુરક્ષા કાયદો, ૧૯૮૬:

કલમ ૧૪-ગ્રાહકના વ્યાજ પુરસ્કારે બેંકમાં રૂ. ૧ લાખ જમા કર્યા પરંતુ તે ૭ વર્ષ સુધી તેના ખાતામાં જમા થયા નહીં-રાજ્ય આયોગે બેંકને રકમ જાળવી રાખવામાં ખોટી ન હોવાનું દર્શાવ્યું-તેથી, વળતર અને નુકસાન માટે દાવો, નકારી કાઢ્યો-જોકે, રાજ્ય આયોગે ૧૨ ટકા વ્યાજ આપ્યું જેની પુષ્ટિ રાષ્ટ્રીય આયોગ-ક્ષેત્ર દ્વારા કરવામાં આવી હતી, વિલંબિત થાપણ અથવા સેવા પર વ્યાજની ચુકવણી માટે પક્ષો વચ્ચે કરારની ગેરહાજરીમાં, કલમ ૩૪ સી. પી. સી. હેઠળ વ્યાજનો દાવો કરી શકાતો નથી કારણ કે આ જોગવાઈ અધિનિયમ હેઠળની કાર્યવાહીને ખાસ લાગુ કરવામાં આવી નથી-જો કે, કલમ ૩૪ સી. પી. સી. ની સામાન્ય જોગવાઈઓ, ન્યાય પર આધારિત છે. સમાનતા અને સદ્ભાવના, ગ્રાહક અદાલતોને દરેક કેસના

સંજોગો અનુસાર વ્યાજ આપવા માટે પણ અધિકૃત કરશે-યોગ્ય કેસોમાં વળતર અથવા નુકસાનના બદલામાં વ્યાજ પણ આપી શકાય છે-તેથી, રાષ્ટ્રીય અને રાજ્ય આયોગોએ વ્યાજ યોગ્ય રીતે આપ્યું છે-જો કે, ૧૨ ટકા વ્યાજ અપૂરતું હોવાથી, તેને વધારીને ૧૫ ટકા કરવામાં આવ્યું છે-સિવિલ પ્રોસિજર કોડ, ૧૯૦૮-ક.૩૪.

કલમ ૧૪-ઇન્ટરેસ્ટ-એવોર્ડ ઓફ- ન્યાયી આધારો પર આપવામાં આવશે.

અપીલકર્તા-કંપનીનું પ્રતિવાદી-બેંકમાં ખાતું હતું અને તેણે રૂ. ૧ લાખ, જે ચેકની આવક એકત્રિત કરવામાં આવી હોવા છતાં સાત વર્ષ સુધી તેના ખાતામાં જમા કરવામાં આવી ન હતી.અપીલકર્તાએ ગ્રાહક સુરક્ષા અધિનિયમ, ૧૯૮૬ હેઠળ રાજ્ય ગ્રાહક વિવાદ નિવારણ આયોગ સમક્ષ ફરિયાદ દાખલ કરી હતી, જેમાં વ્યવસાયિક નુકસાન, નુકસાન અને વાર્ષિક ૨૪ ટકા વ્યાજ માટે વળતરનો દાવો કરવામાં આવ્યો હતો.

રાજ્ય આયોગ તેમજ રાષ્ટ્રીય આયોગે એવું માન્યું હતું કે પક્ષકારો વચ્ચે એક વચન અસ્તિત્વમાં છે જેણે અપીલકર્તા વતી નિકાસ અને આયાતના મુખ્ય નિયંત્રકને બેંક દ્વારા આપવામાં આવેલી બાંયધરી માટે માર્જિન મની તરીકે રકમ રાખવા માટે બેંકને અધિકૃત કરી હતી અને તેથી, બેંક રકમ જાળવી રાખવામાં ખોટી ન હતી.અપીલકર્તા બાંયધરી માટેનો કરાર ક્યારે સમાપ્ત થયો તે સ્થાપિત કરી શક્યો ન હતો.જો કે, તે ૧૯૮૭ માં અંતમાં અમલમાં હોવાનું જાણવા મળ્યું હતું.

રાજ્ય પંચે વળતર અને નુકસાની માટેના દાવાને નકારી કાઢ્યો હતો પરંતુ રકમની પ્રાપ્તિ તારીખથી તેની ચુકવણીની તારીખ સુધી ૧૨ ટકા વ્યાજ આપ્યું હતું. રાષ્ટ્રીય પંચે ઉપરોક્ત આદેશની પુષ્ટિ કરી હતી.આથી આ અપીલ કરવામાં આવી છે.

અપીલકર્તા વતી એવી દલીલ કરવામાં આવી હતી કે અપીલકર્તા સિવિલ પ્રોસિજર

કોડ, ૧૯૦૮ની કલમ ૩૪ હેઠળ નિર્દિષ્ટ દરે વ્યાજ મેળવવા માટે હકદાર છે.

આંશિક રીતે અપીલને મંજૂરી આપતા, આ અદાલતે કહ્યું:

૧. વિલંબિત થાપણ પર વ્યાજની ચુકવણી અથવા વિરોધી પક્ષ તરફથી સેવાઓ પ્રદાન કરવામાં વિલંબને કારણે પક્ષો વચ્ચે કોઈ કરાર થયો ન હતો. સિવિલ પ્રોસિજર કોડ, ૧૯૦૮ની કલમ ૩૪ હેઠળ વ્યાજનો દાવો કરી શકાતો નથી કારણ કે તેની જોગવાઈઓ ગ્રાહક સુરક્ષા અધિનિયમ, ૧૯૮૬ હેઠળની કાર્યવાહીને ખાસ લાગુ કરવામાં આવી નથી. જો કે, કલમ ૩૪ સી. પી. સી. ની સામાન્ય જોગવાઈ, ન્યાય, સમાનતા અને સદ્ભાવના પર આધારિત હોવાથી, નિવારણ મંચો અને આયોગોને દરેક કેસના સંજોગોમાં યોગ્ય રીતે વ્યાજ આપવા માટે પણ અધિકૃત કરશે. યોગ્ય કિસ્સાઓમાં વળતર અથવા નુકસાનના બદલામાં પણ વ્યાજ આપવામાં આવી શકે છે. વ્યાજ પણ ન્યાયી આધારો પર આપી શકાય છે. [૩૪૧-એ-બી-સી]

સતિંદર સિંહ-વિ. અમરાવ સિંહ, ૧૧૯૬૧૧૩ એસસીઆર ૬૭૬ અને
લક્ષ્મીચંદ-વિરુદ્ધ-ઈન્દોર ઇમ્પ્રૂવમેન્ટ ટ્રસ્ટ, ઇન્દોર,

AIR (૧૯૭૫) SC ૧૩૦૩,

ટાંકવામાં આવ્યું:- બંગાળ નાગપુર રેલવે કંપની લિમિટેડવી. રુદ્રનજી

રામજી,

(૧૯૩૮) એલઆર ૬૫ આઈએ ૬૬,

૨. રાજ્ય આયોગ તેમજ રાષ્ટ્રીય આયોગે અપીલકર્તાને વ્યાજ આપવાનું વાજબી ઠેરવ્યું હતું. પરંતુ ૧૨ ટકા વ્યાજ અપૂરતું હતું અને તેથી, અપીલકર્તા રકમની રસીદની તારીખથી તેની ચુકવણીની તારીખ સુધી વાર્ષિક ૧૫ ટકા વ્યાજ મેળવવા માટે હકદાર રહેશે. [૩૪૨-એ-બી; ડી]

=====

દીવાની અપીલીય ન્યાયધીકારક્ષેત્ર

સિવિલ અપીલ નંબર ૮૨૩/૧૯૯૨.

પ્રથમ અપીલ નંબર ૪/૧૯૯૧ માં રાષ્ટ્રીય ગ્રાહક વિવાદ નિવારણ આયોગ, નવી દિલ્હીના ૧૧/૦૯/૧૯૯૧ ના ચુકાદા અને આદેશમાંથી.

સુશ્રી મીનાક્ષી અરોરા-અપીલકર્તા માટે.

એસ. કે. બિસારિયા-પ્રતિવાદી માટે.

કાઉન્ટરનો ચુકાદો ૪૪-સેઠી દ્વારા આપવામાં આવ્યો હતો.

રાષ્ટ્રીય ગ્રાહક વિવાદ નિવારણ આયોગ (ત્યારબાદ તેને "રાષ્ટ્રીય આયોગ" કહેવામાં આવે છે) ના બહુમતી દષ્ટિકોણથી સંતુષ્ટ ન હોવા છતાં, તેના એક સભ્ય (બાલ કૃષ્ણ એરાડી, જે.) દ્વારા કરવામાં આવેલા નિરીક્ષણથી આકર્ષાઈને, અપીલકર્તાએ રાષ્ટ્રીય આયોગના બહુમતી આદેશમાં ફેરફાર કરવા માટે આ અદાલતનો દરવાજો ખખડાવ્યો છે, જેમાં પ્રતિવાદીને ખોટી રીતે રકમ રોકવા બદલ વળતર અને તે સમયે પ્રચલિત વ્યાપારી દરો પર વ્યાજ ચૂકવવાનો નિર્દેશ આપવામાં આવ્યો છે.

કેસની હકીકતો એ છે કે અપીલકર્તા-કંપનીનું પ્રતિવાદી-બેંકમાં બેંક ખાતું હતું, જેમાં જૂન, ૧૯૮૩માં અપીલકર્તા દ્વારા રૂ. એક લાખ રૂપિયા એકત્ર કરવા માટે જમા કરવામાં આવ્યા હતા અને તેની આવક તેના ખાતામાં જમા કરવામાં આવી હતી. અપીલકર્તાએ આક્ષેપ કર્યો હતો કે જોકે ચેકની આવક ૧૭ જૂન, ૧૯૮૩ના

રોજ એકત્રિત કરવામાં આવી હતી, તેમ છતાં તે સાત વર્ષના સમયગાળાથી તેના ખાતામાં જમા કરવામાં આવી ન હતી.

અપીલકર્તાએ ગ્રાહક સંરક્ષણ અધિનિયમ, ૧૯૮૬ (ત્યારબાદ 'ધ એક્ટ' તરીકે ઓળખાય છે) હેઠળ રચાયેલા રાજ્ય ગ્રાહક વિવાદ નિવારણ આયોગ (ત્યારબાદ 'રાજ્ય આયોગ' તરીકે ઓળખાય છે) સમક્ષ ફરિયાદ દાખલ કરી હતી, જેમાં નીચેની રકમ માટે તેના હકની વિગતો આપવામાં આવી હતી:

(અ)	૧૫.૫.૮૩ પર પ્રતિવાદી પાસે જમા કરાયેલી મૂળ રકમ	રૂ. ૧,૦૦,૦૦૦ -
(બી)	તમામ રાષ્ટ્રીયકૃત બેંકોમાં W. E. F. ૧૮.૬.૮૩ થી ૩૧.૧૦.૮૮ સુધી પ્રચલિત પ્રમાણભૂત સામાન્ય પ્રથા અનુસાર વાર્ષિક ૨૪ ટકાના દરે સામાન્ય અને દંડાત્મક વ્યાજ.	રૂ. ૩,૨૬,૦૦૦ -
(સી)	ઉપરોક્ત ફોજદારી કૃત્યો/ભૂલો અને કુશળ દ્વારા કમિશનના કારણે અરજદારને થયેલા વ્યવસાયિક નુકસાન માટે વળતર.	રૂ. ૨,૦૦,૦૦૦ -
(ડી)	અરજદાર કંપની અને તેના મેનેજિંગ ડિરેક્ટર દ્વારા સહન કરાયેલ પ્રતિષ્ઠા, દરજ્જો અને માનસિક વેદના સહિત નજીવા નુકસાન/સામાન્ય નુકસાન/વિશેષ નુકસાન/નોંધપાત્ર નુકસાન.	રૂ. ૨,૦૦,૦૦૦ -
	કુલ	રૂ. ૮,૨૬,૦૦૦ -

રાજ્ય આયોગે પ્રતિવાદીને રૂ. ૧૨ ટકાના વ્યાજ સાથે એક લાખ રૂપિયા. જ્યારે રકમ પ્રાપ્ત થઈ હતી તે તારીખથી ચુકવણીની તારીખ સુધી તેના દ્વારા નિર્ધારિત સમયની અંદર ત્રિમાસિક વિરામ સાથે. અગાઉ નોંધ્યું છે તેમ રાષ્ટ્રીય આયોગની

બહુમતીએ રાજ્ય આયોગના આદેશની પુષ્ટિ કરી હતી.આથી આ અપીલ કરવામાં આવી છે.

અપીલકર્તા વતી હાજર રહેલા વિદ્વાન વકીલે ભારપૂર્વક દલીલ કરી છે કે રાજ્ય આયોગ તેમજ રાષ્ટ્રીય આયોગ અપીલકર્તાના દાવાને નકારી કાઢવામાં વાજબી નથી કારણ કે તે વળતરની ચુકવણી અને વાર્ષિક ૨૪ ટકાના દરે વ્યાજ સાથે સંબંધિત છે.સિવિલ પ્રોસિજર કોડની કલમ ૩૪ની જોગવાઈઓ પર પણ આધાર મૂકવામાં આવ્યું છે.એવી દલીલ કરવામાં આવે છે કે રાષ્ટ્રીય આયોગના સભ્યોમાંના એકના તારણને ધ્યાનમાં રાખીને, પ્રતિવાદીની બેદરકારી સાબિત થઈ હતી જે અપીલકર્તાને રાજ્ય આયોગ સમક્ષ દાવો કરવામાં આવેલી રકમની ચુકવણી માટે હકદાર હતી.

પક્ષકારોના વિદ્વાન વકીલને સાંભળ્યા પછી અને રેકૉર્ડને ધ્યાનમાં લીધા પછી, અમે નોંધ્યું છે કે રાજ્ય આયોગ તેમજ રાષ્ટ્રીય આયોગે એક સાથે શોધી કાઢ્યું છે કે પ્રશ્નમાં ચેકના સંગ્રહ દ્વારા વસૂલવામાં આવેલી રકમ દેખીતી રીતે પક્ષકારો વચ્ચેની સમજણના આધારે જમા કરી શકાતી નથી, જેણે બેંકને ફરિયાદી કંપની વતી બેંક દ્વારા નિકાસ અને આયાતના મુખ્ય નિયંત્રકને આપવામાં આવેલી બાંચધરી માટે માર્જિન મની જેટલી જ રાખવા માટે અધિકૃત કરી હતી.એવું જાણવા મળ્યું છે કે બેંક આ રકમ પોતાની કસ્ટડીમાં રાખવામાં ખોટી નહોતી.

અપીલકર્તાએ બાંધધરી માટેનો કરાર કઈ તારીખથી સમાપ્ત થયો તે સાબિત કર્યું ન હોવાનું વધુ જાણવા મળ્યું હતું.જોકે, આ કરાર ૧૯૮૭માં લાગુ થયો હોવાનું જાણવા મળ્યું હતું.કોઈપણ પ્રકારની બેદરકારીની ગેરહાજરીમાં, ફરિયાદમાં રજૂ કરવામાં આવેલી રકમની કથિત ખોટી જાળવણી પર વળતરની ચુકવણીનો નિર્દેશ આપવા માટે રાજ્ય આયોગ અને રાષ્ટ્રીય આયોગના આદેશોમાં ફેરફાર કરવા માટે અપીલકર્તા માટે વિદ્વાન વકીલ દ્વારા કરવામાં આવેલી રજૂઆતમાં અમને કોઈ તથ્ય દેખાતું નથી.

સિવિલ પ્રોસિજર કોડની કલમ ૩૪ના પર આધાર રાખીને, અપીલકર્તાના વિદ્વાન વકીલે રજૂઆત કરી હતી કે અપીલકર્તા વ્યાપારી વ્યવહારોના સંબંધમાં રાષ્ટ્રીયકૃત બેંકો દ્વારા જે દરે નાણાં આપવામાં આવે છે અથવા એડવાન્સ કરવામાં આવે છે તેના દરે વ્યાજની ચુકવણી માટે હકદાર છે.આ અદાલતમાં દાખલ કરાયેલ આઈ. એ. ૨ અને ભારતમાં ૧૯૯૧માં બહાર પાડવામાં આવેલ બેંકિંગ કાયદો અને વ્યવહારનો ઉલ્લેખ કરતા તેમણે દલીલ કરી હતી કે અપીલકર્તા વાર્ષિક ૧૯.૪૦ ટકાના દરે લઘુત્તમ વ્યાજની ચુકવણી માટે હકદાર છે.કાયદાની કલમ ૧૪ની જોગવાઈને ધ્યાનમાં રાખીને આ વતી કરવામાં આવેલી સામાન્ય રજૂઆત સ્વીકારી શકાતી નથી. વિલંબિત થાપણ પર વ્યાજની ચુકવણી અથવા વિરોધી પક્ષ તરફથી સેવાઓ પ્રદાન કરવામાં વિલંબને કારણે પક્ષો વચ્ચે કોઈ કરાર થયો ન હતો.સિવિલ પ્રોસિજર કોડની કલમ ૩૪ હેઠળ વ્યાજનો દાવો કરી શકાતો નથી

કારણ કે તેની જોગવાઈઓ ખાસ કરીને અધિનિયમ હેઠળની કાર્યવાહીને લાગુ કરવામાં આવી નથી.

જો કે, અમે શોધી કાઢ્યું છે કે કલમ ૩૪ની સામાન્ય જોગવાઈ ન્યાય, સમાનતા અને સદ્ભાવના પર આધારિત હોવાથી તે નિવારણ મંચો અને આયોગોને દરેક કેસના સંજોગોમાં યોગ્ય રીતે વ્યાજ આપવા માટે પણ અધિકૃત કરશે.યોગ્ય કિસ્સાઓમાં વળતર અથવા નુકસાનના બદલામાં પણ વ્યાજ આપવામાં આવી શકે છે.સતીન્દર સિંહ અને અન્ય કેસમાં આ અદાલતે જે ચુકાદો આપ્યો હતો તે જ આધારો પર વ્યાજ પણ આપી શકાય છે. વિ. અમરાવ સિંહ અને અન્ય. (૧૯૬૧ (૩) એસસીઆર ૬૭૬).૧૮૩૯ ના વ્યાજ અધિનિયમના પ્રાંતનો ઉલ્લેખ કરતા, જમીનના ફરજિયાત સંપાદનના સંબંધમાં, જ્યાં વ્યાજ આપવા માટે અનુદાન માટે કોઈ ચોક્કસ જોગવાઈ કરવામાં આવી નથી, કોર્ટે ચુકાદો આપ્યો:

"આ સંબંધમાં આપણે આકસ્મિક રીતે વ્યાજ અધિનિયમ, ૧૮૩૯ (૧૮૩૯ નો ૩૨) નો ઉલ્લેખ કરી શકીએ છીએ.આ અધિનિયમની કલમ ૨ અદાલતને તેમાં નિર્દિષ્ટ કરેલા કેસોમાં વ્યાજની મંજૂરી આપવાની સત્તા પ્રદાન કરે છે, પરંતુ ઉપરોક્ત કલમની જોગવાઈ સ્પષ્ટ કરે છે કે તે તમામ કેસોમાં વ્યાજ ચૂકવવાપાત્ર રહેશે જેમાં તે હવે કાયદા દ્વારા ચૂકવવાપાત્ર છે.બીજા શબ્દોમાં કહીએ તો, ક.૧ ની કાર્યકારી જોગવાઈઓ ઉપરોક્ત અધિનિયમનો અર્થ એ નથી કે જ્યાં વ્યાજ કાયદા દ્વારા અન્યથા ચૂકવવાપાત્ર હતું ત્યાં આવા વ્યાજ આપવાની અદાલતની સત્તા છીનવી લેવામાં આવે છે.ન્યાયી આધારો પર અથવા કાયદાની અન્ય કોઈપણ જોગવાઈઓ હેઠળ વ્યાજ આપવાની સત્તા સ્પષ્ટપણે એસ. ના પરંતુક દ્વારા સાચવવામાં આવે છે.ક૧. આ પ્રશ્ન પર

બંગાળ નાગપુર રેલવે કંપની લિમિટેડની પ્રિવી કાઉન્સિલ દ્વારા વિચાર કરવામાં આવ્યો હતો. વી. રુદ્રનજી રામજી (૧૯૩૮ એલ. આર. ૬૫ I.A.૬૬).એસ માટે પરંતુકનો ઉદ્દેશ કરતા.૧ અધિનિયમની પ્રિવી કાઉન્સિલે અવલોકન કર્યું હતું કે "આ પરંતુક એવા કેસોને લાગુ પડે છે જેમાં કોર્ટ ઓફ ઇકિવટી વ્યાજની મંજૂરી આપવા માટે તેના અધિકારક્ષેત્રનો ઉપયોગ કરે છે".

આપણે પહેલેથી જ જોયું છે કે ખાનગી સંધિ દ્વારા અથવા ફરજિયાત સંપાદન દ્વારા છીનવી લેવામાં આવેલી સ્થાવર મિલકતના કબજાના બદલામાં વ્યાજ મેળવવાનો અધિકાર સામાન્ય રીતે ન્યાયિક નિર્ણયો દ્વારા ન્યાયી અધિકાર તરીકે ગણવામાં આવે છે; અને તેથી, ક.૧ વ્યાજ અધિનિયમ આ અધિકારને બચાવે છે.આપણે તે મુજબ એવું માનવું જોઈએ કે વળતરની રકમ પર વ્યાજની ચુકવણી માટે દાવેદારોના કેસને નકારી કાઢવામાં ઉચ્ચ અદાલત ભૂલ કરી હતી, અને તેથી અમે નિર્દેશ આપીએ છીએ કે પ્રતિવાદી ૨એ દાવેદારોની જમીનનો કબજો લીધો તે તારીખથી લઈને તેણે જે તારીખે તેમને વળતરની રકમ જમા કરી હતી અથવા ચૂકવી હતી તે તારીખ સુધી આ રકમ પર વાર્ષિક ૪ ટકા વ્યાજ હોવું જોઈએ.

લક્ષ્મીચંદ વિ. ઇન્દોર ઇમ્પ્રૂવમેન્ટ ટ્રસ્ટ, ઇન્દોર અને એન્ડ ઓઆરએસમાં પણ આ જ અસરનો ચુકાદો છે. (AIR ૧૯૭૫ SC ૧૩૦૩).તેથી, રાજ્ય આયોગ તેમજ રાષ્ટ્રીય આયોગે અપીલકર્તાને વ્યાજ આપવાનું વાજબી ઠેરવ્યું હતું, પરંતુ આ કેસના સંજોગોમાં અમે અનુભવીએ છીએ કે ૧૨ ટકાના દરે વ્યાજની મંજૂરી અપૂરતી હતી કારણ કે સ્વીકાર્યું છે કે અપીલકર્તા વપરાશકર્તા પાસેથી સાત વર્ષના સમયગાળા માટે રૂ.એક લાખ.

ઉપરોક્ત સમયગાળા દરમિયાન, અપીલકર્તાને કથિત રીતે નાણાકીય કટોકટીના આધારે કંપની અધિનિયમ હેઠળ સમાપ્તિ કાર્યવાહીનો સામનો કરવો પડ્યો હતો.અમારો અભિપ્રાય છે કે વાર્ષિક ૧૫ ટકાના દરે વ્યાજ આપવાથી ન્યાયના ઉદ્દેશો પૂરા થયા હોત.

કેસની હકીકતો અને સંજોગો હેઠળ રાજ્ય આયોગ તેમજ રાષ્ટ્રીય આયોગના આદેશોમાં ફેરફાર કરીને આંશિક રીતે અપીલની મંજૂરી આપવામાં આવે છે, જેમાં નિર્દેશ આપવામાં આવે છે કે અપીલકર્તા વાર્ષિક ૧૫ ટકાના દરે વ્યાજ સાથે રૂ.એક લાખ રૂપિયા અને ચુકવણીની તારીખ સુધી તેને રકમ મળવાની તારીખથી ત્રિમાસિક વિરામ હોય છે.વ્યાજના દરમાં વૃદ્ધિને કારણે રકમનો તફાવત આ ચુકાદાની તારીખથી છ અઠવાડિયાના સમયગાળામાં અપીલકર્તાને ચૂકવવામાં આવશે.

આંશિક રીતે અપીલ મંજૂર કરી.

this judgment has been translated using AI Tool – SUVAS.

=====

અસ્વીકરણ: સ્થાનિક ભાષામાં અનુવાદિત આ ચુકાદા/હુકમનો હેતુ પક્ષકારોને તેમની ભાષામાં જાણકારી ઉપલબ્ધ કરાવવા માત્રનો છે અને તેનો અન્યથા ઉપયોગ થઈ શકશે નહિ. અન્ય તમામ વ્યવહારિક તેમજ સરકારી ઉદ્દેશો માટે મૂળ અંગ્રેજી ચુકાદો/હુકમ જ પ્રમાણિત અને માન્ય રહેશે.

DISCLAIMER: The translated judgement in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/ her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgement shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation.